

Dan Manuşaride

Prin Bucureşti,
cu rucsacul în spate

Palatul Parlamentului – „casa“ lui Nea Nicu

Există extrem de multe povești legate de construirea Palatului Parlamentului. În primul rând, de unde a venit această idee și cine a alimentat-o? Se spune că, după cutremurul din 1977, conducerea de atunci a țării a cerut unui grup de specialiști în geodezie, dar și geodinamică, să verifice și să desemneze cel mai sigur loc din București în caz de cutremur. Mai mult decât atât, s-a tot speculat că Ceaușescu ceruse un studiu pentru instalarea capitalei politice și administrative la Târgoviște, unde se refugiaseră primii domnitori ai României din diverse cauze, naturale ori sociale.

Dacă prima variantă este adevărată, cea de-a doua s-a dovedit a fi o legendă. Așadar, specialiștii indică Dealul Uranus drept cel mai sigur loc pentru amplasarea unei construcții de dimensiuni colosale, pe care și-o dorea Ceaușescu pentru a arăta lumii puterea și influența sa.

Precum mării domnitori dinaintea sa, Ceaușescu a lansat un concurs de proiecte, imediat după cutremur, adică în mai 1977, la care au luat parte peste 100 dintre cei mai buni arhitecți din România. Timp de doi ani, cartierul general al Partidului Comunist a fost alimentat cu tot felul de proiecte, care mai de care mai îndrăznețe.

A câștigat inițial un proiect realizat în comun de *Institutul de Proiectări Carpați* și *Institutul Proiect București*. Numai că proiectul câștigător avea o hibă, care a fost repede descoperită de anumiți „binevoitori“. Arhitectul Cezar Lăzărescu, autorul proiectului și președintele *Uniunii Arhitecților*, mutase bulevardul din fața noii clădiri cu 25 de metri pentru a feri de demolare casa lui Vasile Bumbăcea, adjunctul șefului Gospodăriei de partid, în subordinea căreia era și *Institutul de Proiectări Carpați*.

Enervat la culme de această îndrăzneală, Ceaușescu declasează proiectul câștigător (care prevedea o clădire monumentală cu 5-6 niveluri, închisă, având o curte în formă de careu în mijloc și un corp central ceva mai înalt) și cere executarea celui de-al doilea proiect, care aparținea unui colectiv condus de tânăra arhitectă Anca Petrescu. Inițial proiectul Ancăi Petrescu era dezvoltat pe verticală, clădirea fiind mai suplă și mai înaltă, dar pe măsură ce avansau viziunile machetelor, clădirea se extindea tot mai mult pe orizontală, iar într-una din variantele inițiale, clădirea avea acoperiș tip șarpantă.

Înainte de începerea lucrărilor, mai multe operațiuni dureroase au trebuit făcute pentru a face loc colosului care urma să se ridice pe *Dealul Arsenalului*, pe care s-a aflat și frumoasa Mănăstire Mihai Vodă, unul dintre sim-

bolurile orașului vechi. Practic a fost „defrișată” toată zona Uranus, buldozerele punând la pământ zeci de vile și ștergând de pe fața pământului unul dintre cele mai boeme cartiere ale Bucureștiului. Tot atunci a fost demolat și *Spitalul Brâncovenesc*, dar și biserici sau sinagogi. Despre povestea demolării spitalului construit la 1838 de Safta Brâncoveanu, soția banului Grigore Basarab Brâncoveanu, circula o poveste oarecum hazlie și, în același timp, tragică. Se spune că Ceaușescu, care vizita foarte des șantierul *Casei Poporului*, a venit însoțit la una dintre vizite de cei doi labradori negri ai săi, Corbu și Șarona. Unul dintre câini s-a pierdut prin curtea spitalului alergând după o pisică, întâmplarea amuzând suita prezidențială. Ceaușescu, care era un om răzbunător, n-a uitat umiliința și, peste câteva zile, a ordonat demolarea spitalului. Că este doar o legendă, nu putem ști, ceea ce știm cu siguranță este că pe măsură ce cuplul prezidențial adăuga noi și noi aripi palatului mult visat, alte sute de case trebuiau demolate. Astfel, în loc de 7.000, numărul a ajuns, în cele din urmă, la 9.000 de case doborâte.

Aproximativ 20.000 de oameni au lucrat, în trei schimburi, la construcția *Casei Poporului*. În acea perioadă erau implicați, în București, în construcția de locuințe peste 30.000 de constructori veniți din toate colțurile țării. Cu cei care lucrau la *Casa Poporului*, numărul a ajuns la 50.000 de oameni care trebuiau să primească locuințe de serviciu sau locuri de cazare în căminele de familisti sau nefamilisti și cartele la cantinele rezervate constructorilor, un efort financiar extrem de mare care s-a adăugat costurilor edificiului.

Foarte mulți dintre acești lucrători și-au găsit sfârșitul pe acest uriaș șantier, pe care se lucra zi și noapte într-un ritm infernal. Durata lucrării a fost practic dublată de indecizia cuplului prezidențial, care de la o vizită la alta își schimba opiniile. Pe scheletul mării fațade principale, echipe întregi de ipsosari făceau câte o probă de decorare la scară naturală, iar dacă lui Ceaușescu sau consoartei sale nu le era pe plac, totul era dat jos și se făcea o altă variantă.

Lui Ceaușescu i-au plăcut machetele, mai ales în timpul demolărilor din București. Ceruse ca fiecare clădire să fie independentă, pentru a putea fi mutată pe planșetă după bunul său plac. Se juca cu soarta oamenilor! În cazul *Bisericii Mihai Vodă*, parte a ansamblului mănăstiresc care domina dealul din fața *Podului Mihai Vodă*, de câte ori privea macheta prezentată de arhitecți, lua biserica și o puneă pe o masă alături, dând de înțeles că trebuia demolată. De ce atâta sfioșenie din partea unui om cunoscut pen-

tru sângele său rece? Pentru că în acea perioadă se înregistraseră extrem de multe proteste ale intelectualilor din România împotriva demolărilor aberante, proteste reflectate în presa din Occident, în articole și emisiuni virulente împotriva lui Ceaușescu. De fiecare dată însă, la prezentarea unei noi machete, arhitecții puneau biserica la locul ei, semn că nu doreau să execute ordinele comandantului suprem. Era parcă un joc de mimi, fără vorbe, fără explicații, doar uite biserica, nu e biserica. Enervat la culme de acest joc, la un moment dat Ceaușescu a luat biserica de pe machetă, a băgat-o în buzunarul de la haină și a plecat furios cu ea acasă. Numai intervenția unor personalități ca academicienii Dinu Giurescu și Răzvan Teodorescu au salvat biserica de la demolare, până la urmă aceasta fiind mutată pe o distanță de 189 de metri pe orizontală și coborâtă 6,3 metri pe verticală, pentru a fi ascunsă în spatele unor blocuri, pe strada Sapienței. Totuși, operațiunea de mutare a acestui lăcaș de cult a fost considerată o performanță inginerescă deosebită pentru vremea aceea.

La subsolul *Palatului Parlamentului* se găsesc „bubulinele“, așa cum sunt poreclite adăposturile antiatomice situate la 9 metri adâncime, care se spune că ar fi fost cerute de Ceaușescu în mod special, pentru a fi la adăpost de un eventual atac nuclear. Se mai spune că președintele de atunci al statului ar fi cerut un studiu pentru realizarea unui culoar suprateran care să lege clădirea C.C.-ului (*Ministerul de Interne* de astăzi) de *Casa Poporului*, dar a fost asigurat că o astfel de construcție nu se putea realiza cu tehnologiile de care dispunea România atunci. Proiectul a fost dat uitării.

Construcția, pe care Ceaușescu n-a apucat să o inaugureze niciodată, are 6 niveluri și nu mai puțin de 21 de corpuri. Ea înglobează scări monumentale, săli impresionante, ipsoserii aurite, pardoseli decorative, tavane dantelate, brocarturi, tapiserii și covoare grele. Despre covoare, unele de dimensiuni uriașe, executate la Cislădie, se spune că ar fi fost aduse și transportate în clădire înaintea turnării planșelor, deoarece nu intrau pe căile de acces. Altele au fost lucrate pe piese mai mici și montate la fața locului.

La construcția *Căminului Poporului*, au mai fost folosite marmura de Rușchița, lemnul sculptat de stejar, stucaturile poleite cu foiță din aur, cristalul de cea mai bună calitate și alama la făurirea candelabrelor.

În 1989, costurile clădirii erau estimate la 1,75 miliarde dolari SUA, iar în 2006 la 3 miliarde euro.

Iată structura interioară a clădirii, considerată ca fiind una dintre cele mai mari din lume:

Intrarea 13 Septembrie – are în componență un hol mare, flancat de coloane din marmură sculptată și conduce la scara monumentală care duce la etajul 1. Cupola, care este o copie a celei de la *Palatul de Iarnă – Muzeul Ermitaj* din Sankt Petersburg, are 30 m înălțime și 27 m lățime și conduce la birourile prezidențiale, astăzi cabinetul Președintelui Senatului.

Sala Drepturilor Omului – are o suprafață de 625 de metri și este complet lambrisată cu lemn de stejar. Și pilaștrii, care se repetă la fiecare 6 metri pe tot perimetrul sălii, sunt tot din stejar și reprezintă un element care aparține *Renașterii italiene*. Un element decorativ important al sălii este candelabru din cristal de Mediaș care cântărește 2 tone. Șildurile, clanțele și apărătorile radiatoarelor au fost turnate în bronz la comandă. În afara celor 60 de scaune prezente în jurul mesei, perfect identice, lucrate din lemn de stejar și tapițerie de catifea, ar fi trebuit să mai existe unul: un fotoliu cu tapițerie cusută cu fir din aur și argint care să le domine pe celelalte, situat mai sus decât celelalte, locul președintelui, în dreptul peretelui care susține harta țării. Scaunul a dispărut de la locul său după schimbarea regimului, în decembrie 1989...

Galeria de Onoare și holul Intrării Oficiale – este un culoar lung de 150 m și lat de 18 m, cu uși glisante din stejar în trei zone distincte, cu geam de cristal, construite pe schelet metalic. Galeria conduce către spațiile reprezentative ale corporilor de clădire. Ea se găsește în latura de est a edificiului, cu deschidere spre *Piața Unirii*. Ca finisaj, plafoanele sunt realizate cu stucaturi din ipsos, cu elemente florale, având ca bază de inspirație elemente din arhitectura brâncovenească. Galeria este iluminată natural de 14 ferestre și porți-ferestre. Iluminarea este completată și de 67 de lustre din cristal.

Sala Nicolae Bălcescu – sala are coloane din marmură de Rușchița roz, cu capitele de inspirație dorică, din bronz. Draperiile din mătase sunt țesute la Sighișoara în tehnica brocart, iar covorul înflorat este țesut manual la Cisnădie. În această sală se regăsește singurul material din clădire care nu este românesc și anume lemnul de mahon, de altfel foarte prețios, din care sunt făcute ușile. Acestea sunt un cadou primit de Ceaușescu din partea prietenului său, Mobutu Sese Seko, președintele statului Zair (azi Republica Democrată Congo).

Sala Nicolae Iorga – în această sală predomină lemnul de stejar, folosit la tavane, care este casetat și îmbrăcat cu mătase, material din care sunt croite și perdelele. Pereții sunt ornamentați cu lucrările artiștilor: Margareta Sterian, Nicolae Blei, Gheorghe Simion și Zamfir Dumitrescu.

Sala A.I. Cuza – este singura sală terminată complet înainte de 1989 și era destinată protocolului și s-ar fi numit Sala România. Este una dintre cele mai impozante săli ale clădirii, având 20 de metri înălțime și o suprafață de 2.040 m².

Sala, cu un fond de culoare roz, are o arhitectură eclectică având ca element principal de compoziție coloana angajată cu capitel în stil corintic și cu fusul coloanei prelucrat cu motive ornamentale tradiționale arhitecturii stilului Brâncovenesc. Coloanele sunt din marmură albă de Rușchița.

Cel mai spectaculos element al acestei săli este plafonul, compus din 7 luminoare ritmate, pe travelele sălii, executate din tablă aurită. Draperiile din brocart de catifea cusute cu fir de aur subliniază luxul acestei săli. Și în această sală trebuia să existe un scaun special destinat conducătorului țării. Sala este prevăzută cu un balcon în care poate fi instalată o orchestră. Aici a avut loc, în 1995, concertul dirijat de maestrul Yehudi Menuhin, care a marcat redeschiderea *Festivalului Internațional „George Enescu”*.

Sala Ion I.C. Brătianu – este o sală medie, ca suprafață, dar are o caracteristică interesantă: este înconjurată pe două laturi de două curți interioare, care îi conferă o luminozitate excepțională. Deschiderea sălii este de 41 de metri, iar spațiul este ritmat de un sistem de arce și pilaștri din marmură bogat ornamentată. Tavanul are o scafă circulară tangentă la pătratul format de spațiul central și are o amplă rozetă centrală în axul căreia se află un candelabru spectaculos. Draperiile de catifea roșie cu fir de aur și argint, cu pasmanterii și ciucuri sunt brodate de călugărițele din mănăstirile Agapia și Văratec.

Sala Tache Ionescu este folosită în general pentru târguri, expoziții, cocktail-uri, cel mai adesea împreună cu *Sala Unirii*, care o continuă.

Sala Unirii. La 22 decembrie 1994, sala a fost inaugurată cu ocazia celei de-a cincea comemorări a *Revoluției române din 1989*. Sala a fost proiectată pentru marile recepții care ar fi avut loc la nivel de șef de stat în această clădire. Denumirea ei inițială a fost „Sala de banchete”, ceea ce a atras după sine și o tratare arhitecturală cu fast a acestei săli. Spațiul interior este cel mai amplu (fiind a doua ca înălțime) dintre sălile *Centrului Internațional de Conferințe*, de excepție, din întregul palat. Este compusă dintr-o navă mare centrală (18/54 m), cu un luminator central bogat ornamentat (din aluminiu turnat, acoperit cu șlagmetal auriu) și două nave laterale (6x42 m), despărțite între ele prin două colonade. Nava principală are înălțimea medie de 15 m, iar cele două laterale au 12,50 m. Coloanele au caneluri în stil românesc, cu capitel corintic și sunt din marmură albă de Rușchița. Pe-

reții au oglinzi cu ramă de ipsos cu ancadrame din marmură albă de Rușchița bogat ornamentate. Fundalurile sunt tratate aproape identic cu un arc puternic foarte ornamentat și câmpul din marmură albă. Tavanul este din sticlă. Sala se deschide direct către exterior, către parc, prin niște uși – ferestre înalte de 8 m cu ornamente metalice din inox. Covorul imens (1.100 m²), care acoperă toată partea centrală a sălii, a fost proiectat special pentru acest spațiu, având elemente preluate din decorurile sălii. Are o greutate de cca 3 tone, drept pentru care e nevoie cam de 35 de oameni pentru a-l desfășura. Nu este expus în permanență, sala fiind foarte des folosită pentru târguri și expoziții naționale și internaționale. Pe pereții din capetele sălii trebuiau să stea portretele celor doi soți Ceaușescu, având fiecare 10 m înălțime.

Sala C.A. Rosetti este sala de spectacole a *Centrului Internațional de Conferințe* ce găzduiește, de asemenea, conferințe, concerte, piese de teatru etc. Ca arhitectură interioară se remarcă elementele stilului cubist, artdeco (scaune) în culori în care predomină ocrul-auriu, conferindu-se astfel sălii o anumită intimitate. Întreaga încăpere este dominată de imensul candelabru central, cel mai important din întreaga clădire.

Din 1994, în clădire funcționează *Camera Deputaților*, după ce sediul inițial al instituției, *Palatul Camerei Deputaților*, a fost donat de către stat *Bisericii Ortodoxe Române*. Începând din 2004, aici se află și *Senatul României*, inițial găzduit în clădirea *Ministerului de Interne*. De asemenea, *Palatul Parlamentului* găzduiește în numeroasele sale săli și saloane o întreagă varietate de evenimente, expoziții sau întâlniri.

În perioada 2003-2004 a fost construită o anexă din sticlă de-a lungul ascensoarelor exterioare. Această construcție are ca scop facilitarea accesului la *Muzeul Național de Artă Contemporană (MNAC)*, deschis în 2004, după o reamenajare în aripa vestică a palatului.

Trebuie menționat că o parte a străzii Uranus se găsește sub acest palat, ca și o importantă parte a fostului Stadion Republicii, care a fost transformat în depozit și, mai târziu, în parcare subterană.

Centrul Internațional de Conferințe, care cuprinde majoritatea sălilor, cu excepția celor în care se țin ședințele de plen, este deschis vizitării de către turiști și oferă și programe în mai multe limbi de circulație internațională.

Facultatea de Medicină și Facultatea de Drept

Învățământul superior medical și farmaceutic din România are peste

un secol de tradiție. Bazele acestui sistem de învățământ au fost puse, în 1857, de medicul român de origine franceză Carol Davila și omul politic român Nicolae Kretzulescu, ce avea să devină, sub Cuza Vodă, primul ministru al României.

Construcția *Palatului Facultății de Medicină* a fost complet terminată la 12 octombrie 1903, inaugurarea fiind făcută concomitent cu dezvelirea statuii lui Carol Davila, operă de mare valoare a marelui sculptor Carol Storck, turnată în bronz în atelierele *Școlii de Arte și Meserii* din București.

Palatul Facultății de Medicină este o clădire construită în stil neoclasic francez și s-a realizat după un proiect întocmit de arhitectul elvețian Louis Pierre Blanc.

Subsolul, construit din piatră, este soclul pe care este ridicată clădirea formată din 3 etaje. Fațada principală, simetrică, este formată dintr-un parter înalt în apareiaj, în care pot fi observate ferestrele în arc de cerc. Corpul central, construit în rezalit și înălțat față de cornișa generală, prezintă o colonadă și un fronton bogat ornat. Colțurile fațadei, scoase în față, adăpostesc scările care permit accesul spre etajele superioare. Fațada dinspre parcul din curtea palatului este desfășurată simetric față de cele două volume masive din capetele acoperite cu cupole și prezintă cinci arce. Intrarea principală prezintă și un portal din piatră sculptată.

Nu foarte departe de *Palatul Facultății de Medicină*, în vecinătatea clădirii *Operei Române*, se află clădirea ceva mai nouă a *Facultății de Drept*. Istoria clădirii îl are în centrul său pe avocatul Nicolae Basilescu, care, beneficiind de sprijinul Regelui Carol al II-lea, a demarat o campanie de strângere de fonduri destinate construcției unui palat în care să se predea științele juridice. Arhitectul ales a fost Petre Antonescu, care a propus o clădire Artdeco, una dintre cele mai reușite din Capitală, realizată în acest stil. Lucrările, începute în 1934, au fost finalizate în 1936. Bombardamentele din 1944 au mutat sediul Universității București în clădirea de pe Bdul Kogălniceanu, dar după câțiva ani a revenit studenților și profesorilor juriști din România.

Monumentul Eroilor Sanitari – omagiul adus familiei regale

Monumentul Eroilor Sanitari este una dintre operele de sculptură monumentală cele mai impresionante ce poate fi admirată în București. Monumentul, înălțat în 1932, este opera sculptorului italian Raffaello Romanelli și a fost realizat sub mandatul primarului Dem.I. Dobrescu pen-

tru a fi închinat memoriei medicilor, sanitarilor, surorilor voluntare care au salvat vieți pe fronturile *Primului Război Mondial*.

Impresionantul soclu din marmură este realizat în trei trepte suprapuse, peste care este așezat un brâu format din basoreliefuri prezentând scene din activitatea personalului sanitar pe câmpurile de luptă. Pe latura principală, se află statuia unei infirmiere de caritate care se pare că o înfățișează pe însăși Regina Maria.

Mai sus, pe postamentul sprijinit de patru coloane găsim un erou căzut, copleșit de suferință, un personaj feminin simbolic cu o sabie în mână gata să așeze pe fruntea unui ostaș sanitar o cunună, semnul gloriei cucerite în luptă. Faptul că și alte personaje ale ansamblului se spune că întruchipează pe Prințul Nicolae al României în uniformă de cadet și pe Principesa Elisabeta de România, de asemenea ca soră sanitară, este datorat imensului suport al familiei regale pentru menținerea moralului soldaților români în zilele de cumpănă ale anului 1917, cel mai greu an al *Primului Război Mondial* pentru România.

Pe fațada principală a pedestalului, pe o placă din travertin, este inscripționat cu litere în relief: „Eroilor Sanitari – 1916-1920“. Construirea primului tronson al metroului din București a necesitat demontarea monumentului, acesta fiind refăcut în anul 1981, pe același loc și în forma sa inițială.

Parcul cu platani – locul de „dare de semn“

Parcul cu Platani a fost moșie domnească, donată prin decret, în decembrie 1865, de însuși domnitorul Alexandru Ioan Cuza, primei grupări cu caracter sportiv din România „*Societatea de Dare de Semn*“, înființată în 1862, în care se practica în exclusivitate tirul. Din anul 1867, această asociație și-a extins activitatea modificându-și denumirea în „*Societatea Centrală Română de Arme, Gimnastică și Dare de Semn*“. Cu trecerea anilor, vechiul parc și-a schimbat înfățișarea. Astfel, în anul 1939 a fost amenajat *Ștrandul Izvor*, mai apoi, în 1949, stadionul de fotbal, tabloul fiind completat de arena de tenis (cu 6.000 de locuri), în 1975. Treptat au mai apărut și alte construcții, dintre care cea mai importantă pentru desfășurarea activităților sportive a fost „*Sala de Jocuri*“.

Parcul mai are un grup de clădiri administrative, un minihotel, o catină-restaurant, precum și 12 terenuri de tenis cu zgură extrem de bine întreținute.

Grădina Botanică – ghiveciul cu plante al Bucureștiului

Grădina Botanică din București a fost înființată ca instituție în anul 1860, pe lângă *Facultatea de Medicină și Farmacie*, la inițiativa doctorului Carol Davila, în urma unui decret semnat de domnitorul Alexandru Ioan Cuza. Grădina, inaugurată la 5 noiembrie 1860, ocupa o suprafață de doar 7 hectare, în stânga *Șoselei Cotrocenilor*. Organizarea pe baze științifice s-a realizat sub conducerea lui Ulrich Hoffmann, prim director al acestei instituții. În 1874, *Grădina Botanică* a fost mutată în centrul orașului, pe terenurile *Palatului Șuțu*, trecând în subordinea *Universității București*, mai precis a *Facultății de Științe*, avându-l la conducere pe remarcabilul Prof. Dr. Dimitrie Brândza. Nu a trecut mult timp pentru ca marele botanist să realizeze condițiile improprii dezvoltării unei grădini botanice în centrul unui oraș aglomerat, astfel încât a pornit imediat demersuri pentru mutarea ei.

În anul 1884, acțiunile profesorului au fost încununete de succes, printr-un decret regal punându-se la dispoziție un teren și fondurile necesare mutării și construirii unor sere și clădiri administrative.

Modelul folosit la amenajarea noii *Grădini Botanice*, de pe actualul amplasament, a fost *Grădina Botanică din Liège*. Trecută din nou sub tutela *Universității București*, în 1954, situația grădinii s-a îmbunătățit prin construirea unor sere de producție, care să asigure materialul vegetal necesar sectoarelor exterioare, precum și înființarea unor noi discipline ce funcționează în cadrul *Institutului Botanic*, adică microbiologia și genetica.

Construcția serelor de expoziții, cu o suprafață de 2.500 de mp, s-a realizat între anii 1973 și 1976), iar noul *Muzeu Botanic*, organizat pe baze ecologice, s-a deschis în 1978.

În anul 1994, odată cu prima *Sesiune Națională de Comunicări Științifice Botanice*, *Grădina Botanică* bucureșteană primește numele Prof. Dr. Dimitrie Brândza, cel care s-a străduit atât de mult să o refacă pe amplasamentul său actual.

Scoala de Război – un pic de arhitectură fascistă?

În anul 1939, apariția unei clădiri monumentale pe *Dealul Pandurilor* a uimit pe toată lumea, nu atât prin masivitatea ei, cât prin impactul vizual care nu epata aproape de loc. Arhitectul Duiliu Marcu, un adept al modernismului clasicizat, a creat niște volume extrem de bine proporționate, fațade fără ornamente inutile și o funcțiune interioară extrem de judicioasă. Se poate ca această clădire să semene oarecum cu creațiile arhitecturii fasciste promovate sub dictatura lui Mussolini, de către arhitectul

Marcello Piacentini, denumită și *Stile Littorio* și, dacă este așa, nu poate fi explicat decât prin admirația pe care și-o arăta Regele Carol al II-lea pentru acest stil arhitectonic.

În 1948, *Școala Superioară de Război* este desființată deoarece este considerată o instituție învechită și depășită de mersul evenimentelor și în locul acesteia se înființează *Academia Militară*.

În 1991 i se schimbă iar denumirea în *Academia de Înalte Studii Militare*, pentru ca din 2005 să se numească *Universitatea Națională de Apărare „Carol I”*.

Palatul Parlamentului

Palatul Facultății de Medicină, construit între 1902 și 1903